TẠP CHÍ ĐIỆN TỬ
THƯƠNG HIỆU & CÔNG LUẬN

Cô giáo gần 20 năm nằm nghiêng dạy học

07:10 30/11/2013

Bằng nghị lực, tình yêu và nh

Bằng nghị lực, tình yêu và những khát vọng, cô Hoa đã viết nên một câu chuyện cổ tích, khi gần 20 năm nay vẫn luôn duy trì một lớp học với khoảng 10 - 15 em ngay tại nhà của mình.

Cách đây 19 năm, lúc đang là một giáo viên tiểu học, cô giáo Trần Thị Hoa (hiện 58 tuổi, ở khu phố 5A, phường Lộc Sơn, TP. Bảo Lộc, tỉnh Lâm Đồng) bỗng bị một tai nạn kinh hoàng khiến cô bán thân bất toại, nằm một chỗ, vĩnh viễn không thể đi lại được.

Những học sinh của cô giáo Hoa.

Thế nhưng, bằng nghị lực, tình yêu và những khát vọng, cô Hoa đã viết nên một câu chuyện cổ tích khi gần 20 năm nay vẫn luôn duy trì một lớp học với khoảng 10 - 15 em ngay tại nhà của mình.

Ở đó, ngày ngày cô vẫn nằm nghiêng trên giường dạy học trò viết, uốn nắn từng nét chữ cho bao trẻ em nghèo khó nơi đây.

Những biến cố kinh hoàng

Mẹ cô Hoa, bà Phạm Thị Tin, 88 tuổi, lọ mọ dẫn khách vào phòng của cô, cũng là phòng làm việc cùng những học sinh thân yêu của mình, rộng chừng 40m2, nằm trong một căn nhà nhỏ nhắn ở hẻm 148 đường Nguyễn Văn Cừ.

Sau mấy phút trò chuyện ban đầu, cô giáo có gương khá mặt cương nghị và ánh mắt nhìn mạnh mẽ, dạt dào tình yêu thương này bắt đầu tâm sự về cuộc đời mình: “Tôi sinh ra và lớn lên tại vùng đất Bảo Lộc này. Ngày ấy, gia đình nghèo lại đông anh chị em nhưng cha mẹ vẫn cố gắng lo cho mình học hết lớp 12 rồi sau đó, tiếp tục học thêm hệ 12+1 tại Trường Cao đẳng Sư phạm Đà Lạt với mong muốn mình được thành một giáo viên.

Sau khi học cao đẳng xong, tôi bắt đầu bước vào sự nghiệp “trồng người” cao quý với hành trang là niềm hăm hở của một cô gái tuổi hai mươi đầy khát vọng. Khi ấy, nhận được sự phân công của tổ chức, tôi được điều về dạy học ở một xã vùng sâu của huyện Đạ Hoai với đa phần là đồng bào dân tộc thiểu số”.

Dừng lại một chút, cô giáo Hoa khẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi có ánh nắng ấm áp đang len qua những tán cây cao, rồi kể tiếp trong tiếng nấc nghẹn ngào dù sự việc xảy ra đã rất lâu rồi. Đó là một ngã rẽ định mệnh.

Năm 1996, hôm đó, trên đường đi dạy học về, thấy các em nhỏ trong ấp trèo cây hái ổi, sợ các em té ngã nên cô đã hái giúp, nào ngờ chính bản thân mình không may mắn, bị té gãy xương cột sống rồi nằm liệt nửa người từ đó đến nay.

Cô Hoa bảo: "Lúc đó tôi nghĩ mình đã chết bởi sau nhiều lần đau đớn phẫu thuật, các bác sĩ chỉ có thể giữ lại được mạng sống cho mình mà thôi chứ không thể vận động bất kỳ phần cơ thể nào từ lưng trở xuống".

Từ một cô gái khỏe mạnh, tràn đầy sức sống, cô Hoa đã phải nằm bất động một chỗ, chỉ có thể cử động hai tay mà thôi. Tất cả những sinh hoạt cá nhân cũng như vệ sinh cơ thể, gần 20 năm trời đều do mẹ cô, bà Tin đảm nhiệm.

Nói về chuyện này, nước mắt cô đã rơm rớm hai hàng mi: "Thú thực, mẹ tôi đã già và không biết sống chết khi nào nên đến một ngày, nếu mẹ không còn trên cõi đời này thì không biết ai sẽ giúp đỡ tôi nữa. Tuy nhiên, hy vọng rằng mẹ sẽ ở bên tôi mãi mãi".

Nghe cô nói vậy, bà Tin chỉ lặng lẽ nhìn rồi không cầm được nước mắt, lại lụi cụi đi ra phía gốc cây mít trước nhà, thương con và thương cho số phận của chính mình.

Dường như, cụ hiểu rằng, ở cái tuổi cụ, đáng lẽ con cái phải chăm sóc mình chứ ai ngờ mình vẫn phải chăm sóc con. Nhưng, khi trò chuyện cùng chúng tôi, cụ lại cười hiền lành: "Dù sao cũng phải cảm ơn ông trời các chú à. Nếu không thì con tôi đã không giữ được mạng sống cho tới ngày nay nữa rồi". Hỏi về cuộc sống riêng, cô Hoa chỉ cười lặng lẽ. Lúc còn trẻ, cô cũng như nhiều người con gái khác, cũng có vài ba chàng trai để ý muốn kết nghĩa nhân duyên, nhưng do tai nạn xảy đến quá bất ngờ và tàn nhẫn khiến những người đó lặng lẽ bỏ cô mà đi.

Trong khi cô bị mất hoàn toàn sức lao động thì khoản tiền duy trì cuộc sống của cô và người mẹ già chủ yếu nhờ vào số tiền mà người anh họ trên Đơn Dương gửi xuống.

Cô bảo, lúc cô còn trẻ, có góp chút tiền dành dụm được để mua một khu đất rừng trên Đơn Dương cùng người anh họ trồng cà phê.

Nay do cô bị tật nguyền nên không thể làm phụ, nhưng người anh của cô vẫn hằng tháng trích một khoản tiền thu được từ khu đất đó để gửi cho cô. Đó cũng chính là nguồn thu chủ yếu mà cô và mẹ mình đã sống suốt trong nhiều năm qua sau biến cố của đời mình.

Tình người trong từng nét chữ

Trong thời gian ở đây và tiếp xúc với gia đình cô Hoa, chúng tôi dễ dàng nhận ra là mặc dù hoàn cảnh sống của gia đình rất đạm bạc, nhưng tình người là thứ luôn tràn ngập trong căn nhà nhỏ bé này.

Có lẽ, đây chính là sức mạnh đã biến một người tàn tật, bán thân bất toại có thể tiếp tục vươn lên trong cuộc sống bằng cách... giúp đỡ những con người bình thường khác. Đó là việc cô Hoa vẫn liên tục tổ chức một lớp học tình thương cho những em nhỏ nghèo khổ quanh vùng.

Cô giáo Hoa đang nằm dạy học.

Chia sẻ về chuyện này, cô Hoa cười: "Ở quanh đây còn rất nhiều em nhỏ có hoàn cảnh khó khăn, những em nhỏ cũng bị tật nguyền, khuyết tật bẩm sinh nữa. Chính vì thế, các em không có điều kiện được học hành như những bạn bè cùng trang lứa khác.

Thế nên, tôi nảy ra ý định là sẽ mở lớp dạy học miễn phí cho các em. Ban đầu, mẹ và các anh chị em trong gia đình phản đối dữ lắm, kêu rằng, tôi bệnh tật thế này, ngồi còn không ngồi được nữa thì dạy học làm sao. Giờ mà không lo giữ gìn sức khỏe còn cố gắng làm việc làm chi, nếu cố quá thì chỉ khổ bản thân mình mà thôi.

Tuy nhiên, tâm nguyện đã quyết nên tôi nhất định phải làm cho bằng được, dù khó khăn cỡ nào đi chăng nữa. Còn nhớ, lớp học lúc đầu chỉ khoảng hơn 10 học sinh mà thôi. Toàn con nhà nghèo, không đủ tiền đi học nên nhìn thương lắm. Do tôi tật nguyền, không thể hoạt động được nên các em thì ngồi ghế, tôi nằm giường giảng bài. Lớp học của tôi không

có bảng đen, không có phấn trắng mà chỉ có bút và sách vở mà thôi.

Những em nhỏ đều được tôi hướng dẫn chi tiết từng bài học một, sau đó về bàn ngồi làm lại. Còn tôi thì sau một hồi hướng dẫn sẽ quay qua kiểm tra xem các em làm bài ra làm sao".

Thế là, từ lớp 1 rồi lớp 2... cho tới lớp 5, tất cả các em học sinh có hoàn cảnh đặc biệt đều được cô Hoa tận tình chỉ dạy, uốn nắn từng nét chữ, từng lỗi chính tả đầu đời để lớn lên làm người có ích. Công việc cứ thế lặng lẽ qua đi, nay đã gần 20 năm trời rồi.

Khi được hỏi về khoản tiền học phí mỗi tháng mà các em phải đóng thì cô Hoa cười: "Tất cả các em đến học với tôi đều do hoàn cảnh khó khăn nên tôi không bắt các em đóng bất cứ khoản tiền nào". Tuy nhiên, theo tìm hiểu của chúng tôi, hầu hết các phụ huynh có con em theo học lớp của cô giáo Hoa đều tự nguyện đóng góp một khoản nho nhỏ phụ giúp hoàn cảnh của cô.

Cụ thể, mỗi người thường góp từ 40 - 60 ngàn đồng/tháng để giúp đỡ cô mua thuốc men trong những lúc đau đớn vì bệnh cũ ở lưng tái phát. Mà, số tiền này cũng không phải là đưa trực tiếp cho cô Hoa mà chỉ đưa cho bà Tin, mẹ cô mà thôi.

Mặc dù biết đó là số tiền tự nguyện nhưng với các em học sinh cũng bị khuyết tật như mình, cô Hoa kiên quyết từ chối dù phụ huynh có bất cứ đề nghị nào. Cô Hoa bảo, bởi cô không may bị tai nạn nên hơn ai hết, cô hiểu cảm giác của các em, cô chỉ tình nguyện đóng góp một chút sức lực nhỏ bé của mình để giúp các em vươn lên trong cuộc sống.

Với cô, một người suốt 20 năm chỉ nằm yên một chỗ thì ngày ngày được nhìn ngắm các em nhỏ, được làm việc, được chỉ dạy các em cũng là một điều hạnh phúc quá đỗi rồi, không mong muốn gì hơn nữa.

Theo Dòng Đời